

פרק א'

אמרה מן הטימליריון:

אם יש ברשותך צבע אדום
צייר תות גינה ולא טיפת דם.

64 יום לטקסי הקונפדרציה

בריסל, בלגיה

המפקד הרגיש - מייד. מייד. מייד.

ה"מייד" פעם ברקתו והריץ את איבריו לנוע. לפעול. למשוך את הדף הכהה עם המילים: "המשימה בוצעה בשלמות. ריל סטון - זרומ"ב". לקפל. לגלגל. כאילו לא הוא בעצמו ביצע. מייד.

מייד. עכשיו. ליבו הלם בפראות והכריח אותו לזנק מעל החיה הלבנה. היא נפנפה בכנפיה, מוחה, מצננת מעט את זיעתו.

משך בקולר. הניף רגל. עכשיו היה מעל היונה. התכופף לעבר רגלה הימנית. היא הושיטה אותה, מאומנת. הוא הצמיד את הפתק לרגל. גם הוא מיומן. חיזק עם סגירת הברזל. הידק. התנשף. ירד ממנה. היא חגה מעליו, אצבעות רגליה קפוצות, עיניה הגדולות סוקרות אותו.

לכי כבר, נפנף בידו. לכי למפקד שאנל. רק חמישה קילומטרים מכאן, בצד השני של עיר הבירה. הוא יקבל את המסר מייד ויעביר הלאה. אני את שלי עשיתי.

רק כאשר היונה נעלמה מעיניו, נתן למתח להכריע אותו. הוא התפרקד תחת עלה רחב, פעימות ליבו מאיטות בהדרגה.

ז'נבה, שווייץ

פרידריך ריקוטה, בכיר באו"ם, התרווח בכיסאו המרופד. נשען אחורה, שואף עמוק. אילו הייתה זו שעת עבודה שגרתית, מן הסתם כבר היה מוכן בעבורו, ממתין מושלם ומהביל, ספל קפה מדויק. אך השעה הייתה מאוחרת מאוד והוא נותר לבדו כאן בלשכה.

ואולי עדיף כך.

יקום לרגע, ימתח את גופו, יכין לעצמו קפה חזק ואחר כך יגמור לעבור על המסמך המסועף הזה.

הוא חזר לחדר העבודה המואר, חפן בשתי ידיו ספל מן הסט שבמטבחון והניחו על תחתית מודפסת. נרכן שוב אל המסך,

מתחיל לעבור על הצעת החוק שוב ובוהן בדריכות ערבית האם ייתכנו פרצות בניסוח המילולי שירוקנו אותו ממשמעות.

הוא לגם מן הספל ורכן שוב קדימה, אצבעותיו חורשות קלות על הקמט המוכר בין גבותיו. לגם שוב. נראה בסדר. ייתכן שהמסמך מוכן סופית. פיהוק עצום קטע את הרהוריו, והוא חש לפתע את כובדו של יום שלם גדוש פגישות ועבודה אינטנסיבית. רק יגמור את המשקה וישוב לביתו. אולי מחר יבקש ממנהל הלשכה לעבור גם הוא על המסמך, ליתר בטחון.

סגר את המחשב, גמר את הקפה. רפיון מוזר אחז בו והספל הרגיש לו כבד פתאום. מה? זה?? מה זה?

הוא הוזה!!! זה בטוח!

על התחתית המודפסת ישב אדם זעיר ונעץ בו מבט.

אדם מושלם, זו. חי!!!

זה היה הדבר האחרון שראה פרידריך ריקוטה, מנהל בכיר באו"ם, בחייו.

ליון, צרפת

מדמואזל סיינה, מזכירתו האישית של מיסייה דאמון, סגן שר האוצר הצרפתי, נכנסה אל מבואת הלשכה בסערה.

"פרדון, מיסייה דאמון, על האיחור. אני יודעת שאתה שונא איחורים, אבל הפעם היה זה ממש כוח עליון שמנע ממני לבוא. הרכב שלי לא הסכים להתניע, הזמנתי טקסי כדי לנסות להגיע בזמן, אפילו הבטחתי לנהג טיפ שמן אם יודרו, אבל הטרפיק היה נוראי ממש."

שטף ההתנצלויות של סיינה המשיך, תוך כדי שהיא מכינה בחופזה צרור מסמכים לעיון וחתימה של השר.

סיינה נקשה קלות על דלת חדרו הפרטי שבלשכה, שהייתה פתוחה רק במעט, ודחפה אותה לרווחה. "מיסייה, אני ממש מתנצ- " צווחה קטועה נפלטה מפיה והיא נמלטה אל מחוץ ללשכה.

תוך דקות התמלאה הלשכה בחבושי מדים אדומים ותכולים. ככל שהזמן עבר, פנו הרופאים לשוליים בהבעת השלמה עגומה, מותירים את הבמה לסקירות השוטרים. עיתונאים ואנשי תקשורת התבקשו לצאת מהשטח.

צמד חוקרים מן הז'נדרמריה שהוזעקו למקום נטלו עימם את גופתו של השר.

פתולוג שניתח את הגופה הבחין בשרידי קרדוניה בדמו, אך הוא לא שמע מימיו על אדם שמת מן הרעלן הזה. לכן העדיף להתיר את סיבת המוות כ- "לא ידוע".

נאפולי, איטליה

הוא העביר יד בשערו המאפיר, מביט בריכוז במפת אירופה שהייתה פרושה מולו.

אצבעותיו תופפו על עורפו. כמו עוד מבצע, שינן לעצמו. והרי עד כה היו לו שורה של הצלחות חד משמעיות. לא לחינם הוא הגיע למקום שהגיע. אבל תפקידו העליון לא סיפק אותו. הוא שאף לגבוה יותר.

יממש את כישרונותיו - ויש לו כישרונות; את ניסיונו רב השנים בלוחמה ואסטרטגיה; את העוצמות והיכולות שברשותו,

מתוקף תפקידו. בזכות עצמו טיפס לפסגה, והוא גם יגיע ליותר מכל מה שהעז איזה אקט לחלום.

אדווה של התרגשות עדינה ריססה אותו. סימן וי על נקודה אחת ביבשת המרכזית. שרטט קו בלתי נראה וסימן קו נוסף. והנה - גם כאן הוא יכול לסמן. אבל זה לא מספיק. התוכנית צריכה להמשיך. היא תמשיך. היא תצליח. הוא יצליח. הוא ישלוט. יתגבר בחוכמה על כל העכבות.

התכנון גאוני. הביצוע אפשרי. הוא יצליח כל מכשול. המות. הוא דפק על קדקודו. המוח יקנה לו את הכוח.

פרק ב'

אמרה מן הטימליריון:

אם תרצה שיצטלצל הענבל
מקם אותו בתוך הלל הפעמון.

63 יום לטקסי הקונפדרציה

לונדון, אנגליה

יחידאי מתמקם בנוחות בתא העליון, בספרייה הצמודה לקיר
משרדו של היועץ לראש ממשלת בריטניה, ד"ר אייזיק רובינס.

הוא כבר מכיר את המקום. כבר מכיר את הדמות. לא נותר לו
אלא להעביר פה יום נוסף של שירות כלקט.

בין שתי הדלתות ישנו חריץ, והמשקפת שלו מתאימה בדיוק

שם. הקלסרים מוכנסים ויש לו מקום. הנה היועץ נכנס. כרגיל, כמו אתמול וכמו שלשום, בשעה קבועה. אבל יחידאי נשאר ערני. לקט הוא לקט. ציות הוא ציות. עליו מוטל לעקוב ולהעביר דיווח על כל תנועה והרגל של היועץ הזה.

הלה מיטיב את הכיפה על ראשו המקריח, מתיישב בכבדות מה. מעניין מהי ההרגשה לסחוב גוף כה גדול. בטח מסורבל מאוד. מעניין האם התאימו דווקא אותו, כיהודי, לעקוב וללקט מידע אחר היועץ... אולי מפני שגם הוא יהודי, יבין יותר את הדקויות של חייו?

ובעצם - לשם מה כל זה? איזה רווח יצמח לעולם האקטים ממעקב אחרי האג הזה?

יחידאי הודף את המחשבה. אין בה תועלת. חייל הוא חייל. כל אחד עושה את המוטל עליו. אז גם הוא עושה את המוטל עליו, את מה שהטיל עליו המפקד לי.

רק נזכר יחידאי במפקד לי, וכבר מצטייר הוא בדמיונו בשפמו המודגש, מדיו המרשימים, זקוף למרומי שבעים ותשעת המילימטרים שלו וקולו רועם: "לקט יחידאי גרומן. מעולם לא נרשמה אצלך הפרת משמעת!"

יחידאי הצטמק אז, כאילו ננזף. כזה הוא. חייל צייתן וכנוע. והמפקד לי ראה בכך מעלה. "אתה עובר מחלקה", הודיע, ואז הנמיך את קולו: "המחלקה החדשה היא רגישה. דורשת חיסיון גבוה, תשומת לב לפרטים, נאמנות, ובעיקר - ציות מלא!"

וכך, במקום ללקט מידע שיכול לתרום להתפתחות וחיזוק הטכנולוגיה, המסחר והרפואה האקטית, נדרש יחידאי להיצמד לד"ר רובינס ולדווח על כל פעולותיו. הוא חשב שזה יהיה מעניין יותר. הדרמה שבקולו של המפקד עוררה בו כמיהה למשהו מרגש,

מותח, מסעיר. אבל הישיבה בארון העליון שבמשרד, שנסקר כבר על כל קירותיו ורהיטיו אולי מאות פעמים, וצפייה בסדר יומו הצפוי כבר של היועץ לראש הממשלה, יום ועוד יום ועוד שבוע, מתחילה לאכזב אותו.

יחידאי ממצמץ בעיניו החומות, הגדולות. דמותו של היועץ כבר נתחבבה עליו. חכם, מוצלח. הגיע למשרה רמה כל כך, בעל השפעה, ועם זאת, יהודי חם המדקדק בהלכה. מי יודע, חושב יחידאי בליבו. אולי אנו קרובי משפחה? אולי סב סביו של סבו של היועץ היה אח של סבא רבא שלי. אולי לולי ההשתנות, היינו בקשרי משפחה. אולי... אך עליו להפסיק לשגות במחשבות ולהתרכז במשימתו. וכך הוא צופה ביועץ המקבל שיחת טלפון ומקמט לשורות צפופות את מצחו הרם.

גרין ווד פארק, שולי לונדון, אנגליה

תלמי נעמד מעל פתח מנהרת משפחת גרומן, חופן את ידו בכיס בגדו ושולף משם את פעמונו האישי. מדנדן קלות. ממתין. לא צריך הוא לדנדן שוב וכבר נשמעות קריאותיה הנרגשות של אחותו.

"יבוא! יבוא! מה נשמע? ברוך הבא! היכנס, היכנס."

תלמי מתכופף, נזהר שלא להניד את חוט התיל הדקיק המחובר לגליוטינה הקטלנית, המגנה על הפתח מביקורי חיות לא רצויות. הוא מייצב את זרועותיו על האדמה בעזרת הישענות על כתפיו החסונות, ומשחיל את רגליו דרך בקע בלתי נראה לעין אדם מן השורה. אחר מוצא את החבל ומשתלשל למטה כשבעה סנטימטרים עד שפוגעות רגליו בקרקע.